Що вже в тім житті моєму днів, немов трави, зів'яло,
що тих квітів піврозквітлих до часу пооблітало!

Що пісень загасло в грудях, що завмерло скарг даремних,
що зітхань було таємних, що тих сліз спливло буремних.

Тільки знов, як після ночі світлий ранок заясніє,
я питаю в хмарних далей: "Де ти, де, моя надіє?"